

החשפנית חושפת את עצמה

השחקנית קלודין בקארי היא דמות מוכרת על המידרחה הצפונית של שאנו אליזה בפריס. אותה מידרחה המציגה סרטים לפי האופנה שלפני-עלה התאנה של חווה אמנו. הבמאי ז'אן-פרנסואה דאווי, גם הוא ידוע היטב על אותה מידרחה. אומנם, סרטיה הם מן הסוג המעלה סומק (של בושה או של התלהבות?) על פני הצנזור הישראלי, אבל הם מכניסים כסף רב לכיסיו.

אולם אפילו בצרפת, לא די בנתונים אלה כדי להיכלל באחת המיסגרות היומ"רניות והרציניות ביותר בפסטיבל קאן - "פרספקטיבות של הקולנוע הצרפתי" - מיסגרת הצריכה להצביע בכל כובד-הראש על דרכו העתידה של הקולנוע הצרפתי. לכן, אם סירטם המשותף של השניים, חשיפה, זכה להצגה בתוך "הפרספקטיבות", והיה אחד הבולטים שם, זה מוכיח רק שלדאווי ולקלודין בקארי יש להציע הרבה יותר מכפי שגדרש מהם עד היום. **לפישק רגליים לפי פקודה.** חשיפה הוא סרט תיעודי על שחקנית בסירטי-פורנו, אורח-חיה, עובתה, דעותיה וחיוני-תיה האישיות. למי שרגיל לראות בשחקנית יות אלה בובות-מישגל מיכניות המפשקות רגליים לפי פקודה, מתפתלות לפי הקצב, נאנחות לתוך מיקרופון, גונחות בהגאה מזוייפת אחת לשלוש דקות, וראשן ריק ונבוב, זה עשוי להיראות מוזר למדי. וכי מה כבר יש לבחורה שכזו לומר?

אלא שז'אן-פרנסואה דאווי וקלודין בקארי מפריכים את האגדה על בובת-השכיבות המטומטמת מיסודה. שניהם,



שחקנית בקארי מוסד לעברייניות



סלובוניקו:

ליך ולירי

יהיה טוב... סלובוניקו (תל-אביב: אסתר; ירושלים: חן; חיפה: אורה; גבעתיים: הדר; חולון: רינה) - הפתעה נעימה לצופי הקולנוע הישראלי, הנכנסים לאולם בייאוש מהול בשמץ של תיקווה: אולי הפעם יהיה משהו שידבר אל הלב ולא רק אל כיר-סיהם של המפיקים ואל מתחת להגורה של הלכותות? ובכן, הפעם יש משהו כן, אמיתי, ישראלי, ועם זאת - כללי-אנושי, ביצירתם הקולנועית של אלי תבור וראובן בריותם, בימויו של פרדי שטיינדהרט וצילומו של דויד גורפינקל.

כי סיפורו של סלובוניקו האלמן, המזדקן החוצה מן החברה הישראלית המתפרקת, אינו רק הזדמנות להפגין הווי ישראלי עדתי טיפוסי, כשם שהיה סלובוניקו חלקי-א', וזו מעלה מבורכת בהחלט. הפעם, סלובוניקו הוא גיל-גול נוסף של המלך ליר, האב הנעזב מרה-נפש, שחמשת ילדיו מוכנים לגלגלו מן האחד אל השני כדי לנשלו מן הנכס היחיד שיש לו: הבית, שהמייגרש שעליו הוא ניצב שווה הון-תועפות ואשר, לפי מילוסומית הדור הצעיר בישראל, האומרת אכזריות-הכי-מחר-נמות, עשוי לשרת את הצעירים טוב יותר ויעיל יותר מאשר את האב המזדקן, שהרבה כבר לא נותר לו לעשות בחייו.

מבחינה קולנועית, סלובוניקו הוא צעד קדימה: אס-תטי, נכון ואמין בבחירת האתרים, מצולם ברגישות ובלי רצון להפגין תעלולי-מצלמה לשמם. אשר לשחקנים: ברי-יותם מגיש נתח של חיים, החל במבט עין דומעת במח-



סלובוניקו ומישפחתו: יהיה טוב

בואים, וכלה בצעדיו הכבדים כשהוא נושא את מיוזדותו מבן אחד למשנהו. זאב ברלינסקי מגיש טיפוס הנראה מוגזם בתחילה, ומפתיע בטרגיות שלו בסוף. יאיר (קווייה) רובין ויצחק חזקיה הם שניים מן הטיפוסים הישראלים המצויים ביותר, ומני פאר הוא קריקטורה מוגזמת מעט, אך הפי-תעת הסרט היא יונה אליאן - בלבוש מלא (לעומת העי-רום המיותר בשלושה ועוד אחת), מצויינת ואנושית בדמות בתו הצעירה של סלובוניקו.



כבוד נוסח איטליה

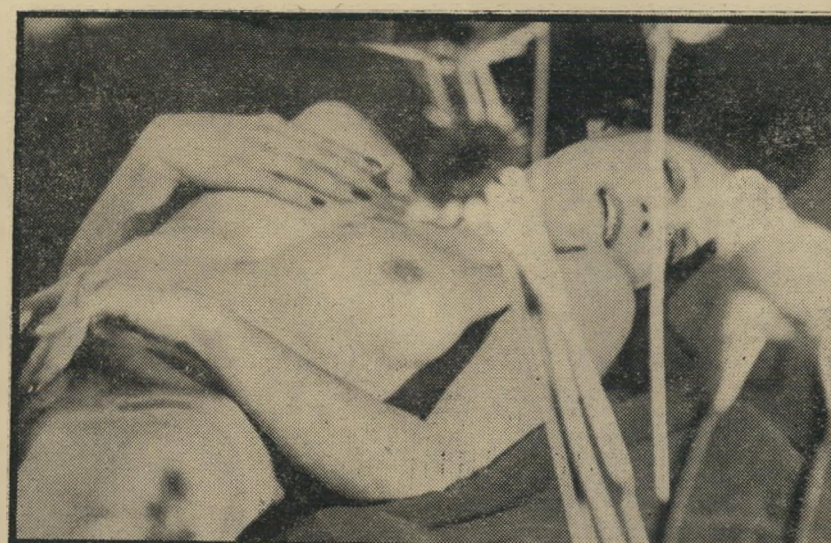
פיתויו של מימי (גת, תל-אביב, איטליה) - סאטירה צורבת זו על החברה האיטלקית, הנקראת במקור מימי, הפועל, נמצע בכבודו, ייצגה את איטליה לפני שלוש שנים בפסטיבל הסרטים בקאן. זהו מעין מילכוד 22 נוסח סיציליה, שבו אדם רשאי לעזוב את המאפייה אם הוא מטורף, אבל ברגע שהוא מבקש לעזוב, הוא מוכיח שאינו מטורף כלל וכלל. מימי, פועל-מתכת, משלה עצמו שהוא איש חופשי ובן-חיל. אבל הוא נאלץ להימלט מכפרו, אחרי שלא הצביע לפי הוראת הסנדק המקומי בבחירות. הוא מוצא מיפלט בצפון, אבל גם שם מאיים עליו רצונו של האח הגדול ממרחקים. וכאשר האח מצווה לשוב הביתה, הוא שב, למרות שהוא חי כבר עם אשה אחרת שילדה לו אפילו ילד, חזרה. בבית, הוא מחליט לנקום באיש שהצמיח לו קרניים, על-ידי הצמחה נגדית. התוצאה - שנים בכלא, שבסופן מחכות לו, למימי, יותר נשים משהוא יכול להחזיק, ואין לו ברירה אלא להיפרד מאשליית הדרור שלו, ולהיכנס לתוך המישפחה הגדולה.

לינה ורטמילר, הבמאית האחראית למעשייה צינית זו, תוקפת את האיטלקים בכמה מישורים: 1. המאפייה, השולטת משני צידי החוק, שמה ללעג את כל המושגים על מדינה מודרנית ומתורבתת. 2. הגבר, שפולחן-המין שלו כובל אותו למוסכמות אוויליות, משלם ביוקר עבור "כבוד".



ג'אניני ובלי: יהיה רע

3. האשה המשתחררת, המשתמשת בפולחן-הגבריות של המין הנגדי, כדי להביס אותו דווקא כשנדמה לו כי ניצח. ורטמילר מנהלת את מחול-השדים הזה בסרקאזם ציני, מתמשך מעט, אך שנון מאוד. היא נעזרת בשניים מן השח-קנים המבריקים ביותר של איטליה היום: גיאנקארלו גיאניני ומאריאנלה מלאטו.



בקארי כסרט "חשיפה" למידרחה הצפונית של שאנדאליזה

למען האמת, עסקו במה שקרוי "קולנוע רציני" קודם-לכן. ושהיה, אם לומר ב"כנות, התמקמו על המידרחה הצפונית של שאנדאליזה רק מתוך סיבות תקציביות. דאווי, למשל, נחשב לפני 10 שנים כאחד הצעירים המבטיחים בצרפת. הוא עשה כמה סרטים שזכו לתהילה של "סרטים מקוללים", כלומר הביקורת שיבחה, והק"ל לא בא. ואם הוא שלח ידו בבימוי והפקת סרטים כמו הבננות המיכניות, התשווקה או הפורנוקראטים, הרי זה רק כדי שיוכל לממן לו, ולידידיו, את ניסיון-נותיהם החשופים פחות.

בועבריינות לקולנוע הפורנוגרפי. קלודין, מצידה, עברה דרך שונה לחלו-טין. אחרי בית-ספר מיטחרי היא נתפסה בעבירה שבעיקבותיה בילתה ארבע שנים במוסד לנוער עברייני. כשיצאה, נישאה במהירות, התגרשה במהירות גדולה עוד יותר, ניסתה מזלה כזמרת ורקדנית ולב-סוף עברה לספרד. היא שהתה שם ארבע שנים, הצליחה להסתגל לכמה תפקידים זעירים בקולנוע, ובתקופת משבר נאלצה אפילו להתפרנס מזונת באחד מבתי-הבר-שת של ברצלונה.

היא שבה לצרפת, השתדלה למצוא מקור-מה בטלוויזיה, בולפגני-קולנוע (היא

חלפה במהירות, בבלונדי עם הנעל ה"שחורה, הירוש, מסעותיו עם דודתי ועוד, ואפילו בתיאטרון-ילדים. אולם עיקר פר-נסתה היתה כנערת ג'רגו בדיסקוטק, שם הציעו לה לראשונה להופיע בצילומי-עירום. מכאן ועד לסרטים פורנוגרפיים היתה הדרך קצרה. תוך שנתיים היא הת-בססה כאחת הכוכבות של סרטים אלה, והיום קשה לה אפילו לזכור את כל ה"סרטים שבהם הופיעה.

החוויה המחפירה ביותר שעברה ב"חיה היו החודשים המעטים שעבדה ב"בית-בושת": "הדבר הגרוע ביותר היה, שבאו לשם זקנים", והיא כשום אופן אינה מוכנה היום לענוע את "עכוזה הערום במקומה של איזו כוכבת מפורסמת, המצ-טנעת כשמדובר בחשיפת החלק התחתון של גופה: "איני מוכנה לעשות את העבודה השחורה של מישהו אחר, תמורת פירוורים ששוארים לי על השולחן".

כיום היא חיה עם בחור צעיר ממנה בכמה שנים, המשרת בצבא, ואינה מעלה על דעתה, בינתיים, להינשא לו. היא מכריזה על עצמה כי היא מאמינה (במובן הדתי), ואם הכנסיה אינה מוכנה להכיר בעובדה זו, זה רק מוכיח שלכנסיה יש בעיות.